

Sygn. akt VI GC 379/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rząsa

Protokolant: st. sekretarz sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

przeciwko: Wytwórni (...) Spółka Akcyjna w S.

o zapłatę : 36.010,87 zł

i z powództwa wzajemnego Wytwórni (...) Spółka Akcyjna w S.

przeciwko: (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

o zapłatę: 84.870,34 zł

z powództwa głównego:

I.zasądza od pozwanego Wytwórni (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. kwotę 36.010,87 zł (trzydzieści sześć tysięcy dziesięć złotych 87/100) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 20.700,00 zł od dnia 29 listopada 2011r. do dnia zapłaty,

- 9.526,35 zł od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia zapłaty,

- 5.784,52 zł od dnia 8 lutego 2012r. do dnia zapłaty,

II.zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.468,00 zł (cztery tysiące czterysta sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem kosztów procesu w tym kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

z powództwa wzajemnego:

I.zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz powoda Wytwórni (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 82.212,56 zł (osiemdziesiąt dwa tysiące dwieście dwanaście złotych 56/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2013r. do dnia zapłaty,

II.oddała powództwo w pozostałej części,

III.zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.254,24 zł (siedem tysięcy dwieście pięćdziesiąt cztery złote 24/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 379/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 października 2015r.

Pozwem wniesionym w sprawie powód (...) Sp. z o. o. w D. domagał się zasądzenia od pozwanego Wytwórni (...) S. A. w S. kwoty 36.010,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 20.700 zł od dnia 29.11.2011r. do dnia zapłaty; od kwoty 9.526,35 zł od dnia 1.01.2012r. do dnia zapłaty; od kwoty 5.784,52 zł od dnia 8.02.2012r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Na uzasadnienie powyższego podał, że strony zawarły w dniu 14 września 2011r. umowę współpracy handlowej, w oparciu o którą powód (dystrybutor) zobowiązał się do pozyskiwania klientów i pośredniczenia w sprzedaży produktów stanowiących własność pozwanego będącego producentem. Powód miał wprowadzić na rynek lokalny produkty produkowane przez pozwanego (filtry). Pozwany chciał, aby powód przeprowadził na szeroką skalę kampanię reklamową jego produktów, stąd w § 9 pkt. 4 umowy zastrzeżono, że w razie znaczącego zwiększenia sprzedaży produktów pozwany pokryje 50% rzeczywistych kosztów działań marketingowych poniesionych przez powoda.

Dalej powód naprowadzał, że przeprowadził kampanię reklamową produktów pozwanego na szeroką skalę (reklamy na autobusach, w mediach, billboardy, reklamy w prasie itp.). Wszelkie działania reklamowe były zgłaszane pozwanemu, pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń. Powód wyliczył, iż łącznie koszty kampanii wyniosły 72.021,75 zł, a zatem pozwem dochodzi połowy w/w kwoty, zgodnie z zapisem umowy. Według powoda na skutek prowadzonych działań wzrosła sprzedaż filtrów o 400% ilościowo, zaś wartościowo o 60%. Umowa uległa rozwiązaniu w dniu 31 grudnia 2012r.

W dniu 4 czerwca 2013r. Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy wR. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw zaskarżając go w całości (k. 101-106). Pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany przyznał fakt zawarcia z powodem umowy z dnia 14 września 2011r. Podkreślił, że powód znał treść umowy i swoje obowiązki. Miał pozyskiwać na rzecz pozwanego klientów. Według pozwanego zapis § 9 ust. 4 umowy ma zastosowanie tylko w przypadku stwierdzenia „znaczącego wzrostu sprzedaży”, przez który rozumie się zwiększenie o 30% w stosunku do okresu poprzedzającego przeprowadzenie działań marketingowych czyli za okres sprzed 3.10.2011r. Zdaniem pozwanego na tą okoliczność powód nie przedstawił żadnego dowodu. Pozwany zakwestionował zasadność wystawionych przez powoda faktur.

Dalej zarzucił, że powód złożył pozwanemu dwa oświadczenia o dokonaniu kompensaty dotyczące faktury VAT nr (...) na kwotę 20.700,90 zł, na kwotę 2.345,26 zł, na kwotę 604,07 zł, uznając, że pozwany ma względem niego wymagalne zobowiązanie w kwocie 2.949,33 zł. Pozwany zarzucił także, że powód nie przedstawił faktur na okoliczność uiszczenia zapłaty przez powoda na rzecz podmiotów którym zlecił przeprowadzenie działań marketingowych.

Replikując powód, pismem procesowym z dnia 16 września 2013r. (k. 319-322) podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Dokonane przez pozwanego potrącenie uznał za nieudowodnione i bezskuteczne.

Pismem z dnia 5 września 2013r. pozwany (dalej powód wzajemny) wniósł pozew wzajemny przeciwko powodowi (dalej pozwanemu

wzajemnemu), w którym domagał się zasądzenia od pozwanego wzajemnego kwoty 84.870,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2013r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wzajemnego powód wzajemny (pozwany) wskazał, że po rozwiązaniu umowy z dnia 14 września 2011r. pełnomocnik powoda wzajemnego wezwał pozwanego wzajemnego (powoda) do zwrotu produktów mu przekazanych, ewentualnie o zwrot ich wartości lub zapłaty za dokonaną sprzedaż. Na dzień 25 i 26 lutego 2013r. została wyznaczona inwentaryzacja produktów przekazanych pozwanemu wzajemnemu (powodowi) w ramach umowy współpracy. Po przeliczeniu filtrów i porównaniu obu list zauważalne były braki w ilości towaru. Wartość rynkową brakujących filtrów wyceniono na kwotę 81.902,56 zł. Podstawą ustalenia w/w kwoty był cennik stanowiący załącznik nr 1 do umowy z dnia 14 września 2011r.

Powód wzajemny (pozwany) wskazał, że pozwem wzajemnym dochodzi zwrotu za brakujące filtry.

Postanowieniem z dnia 2 października 2013r. Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w R.stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał tutejszemu Sądowi (k. 327).

W odpowiedzi na pozew wzajemny pozwany wzajemny (powód główny) pismem z dnia 9 grudnia 2013r. (k. 366-372) wniósł o jego oddalenie

i zasądzenie od powoda wzajemnego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Wskazał, że przedstawione przez powoda wzajemnego

(pozwanego głównego) zestawienia nie są dowodem na okoliczność, iż pozwany wzajemny przyjął jakiegokolwiek produkty wskazane w zestawieniach. Brak w nich wskazania osoby, która towary te przyjmowała oraz osoby, która towary te wydawała. Dokumenty te są nieczytelne, co uniemożliwia ich prawidłową weryfikację.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 września 2011r. strony zawarły umowę współpracy handlowej, w której powód (pozwany wzajemny) zobowiązał się w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa do pozyskiwania klientów i pośredniczenia w sprzedaży produktów stanowiących własność pozwanego (powoda wzajemnego). W umowie zastrzeżono, że ceny za produkty oferowane przez pozwanego (powoda wzajemnego), w sprzedaży w której będzie uczestniczył powód (pozwany wzajemny), określa cennik stanowiący załącznik nr 1 do umowy. W § 9 umowy uregulowano, iż powód (pozwany wzajemny) będzie wspierał sprzedaż produktów z asortymentu pozwanego (powoda wzajemnego) poprzez aktywny, profesjonalny marketing wykonywany nakładem własnym oraz zlecany zewnętrznym wyspecjalizowanym podmiotom. Powód (pozwany wzajemny) został zobowiązany do informowania pozwanego (powoda wzajemnego) o każdym planowanych działaniach marketingowych połączonych z koniecznością poniesienia nakładów finansowych oraz przedstawienia zestawienia przewidywanych kosztów, co najmniej na 14 dni przed przeprowadzeniem działań marketingowych. Powód (pozwany wzajemny) został także zobowiązany do informowania pozwanego (powoda wzajemnego) o każdym zakończonych działaniach marketingowych połączonych z koniecznością poniesienia nakładów finansowych oraz do przedstawienia zestawienia poniesionych kosztów, nie później niż w terminie 14 dni od zakończenia działań marketingowych. W pkt. 4 zastrzeżono, że w przypadku znaczącego zwiększenia sprzedaży produktów po przeprowadzeniu przez powoda (pozwanego wzajemnego) działań marketingowych, o których został poinformowany pozwany (powód wzajemny) pozwany pokryje 50% rzeczywistych kosztów działań marketingowych poniesionych przez powoda (pozwanego wzajemnego), po przedłożeniu stosownych rachunków. Przez znaczący wzrost sprzedaży przyjęto zwiększenie sprzedaży produktów o 30% w stosunku do okresu poprzedzającego przeprowadzenie działań marketingowych. Umowa została zawarta do 31 marca 2012r.

Dowody: umowa z dnia 14.09.2011r. wraz z załącznikami (k. 24-27).

Powód (pozwany wzajemny) przeprowadził kampanię reklamową produktów pozwanego (powoda wzajemnego) od października 2011r. do 6 stycznia 2012r., o czym informował pozwanego (powoda wzajemnego). W ramach kampanii podjęto działania w zakresie m.in. reklamy na autobusach jeżdżących

w S., linki reklamowe, reklama w radiu na terenie województwa (...), bilbordy, strona internetowa, e-sklep, montaż pylona S., reklama na dwóch samochodach dostawczych, reklama na dwóch samochodach osobowych, umieszczenie loga pozwanego na tyłach starych naczep samochodowych.

Dowody: dokumenty reklamowe (k. 32-44); e-meil (k. 60-64); zeznania świadka S. T. (k. 467/2-469); zeznania świadka M. S. (1) (k. 469/2); zeznania świadka T. S. (1) (k. 470/2); zeznania świadka K. S. (transkrypcja zeznań k. 511); zeznania świadka M. L. (1) (k. 564).

Pozwany (powód wzajemny) zaakceptował kampanię reklamową prowadzoną przez powoda (pozwanego wzajemnego), zaakceptował związane z tym wydatki. Nie zapłacił za reklamę z uwagi na trudną sytuację finansową spółki.

Dowody: zeznania świadka S. T. (k. 468-469); zeznania świadka M. S. (1) (k. 469/2).

Powód (pozwany wzajemny) z tytułu prowadzonych działań marketingowych poniósł koszt w wysokości 72.021,75 zł, uregulował on tą kwotę w stosunku do podmiotów którym zlecił poszczególne czynności marketingowe. Powód (pozwany wzajemny) z tytułu prowadzonej kampanii reklamowej i poniesionych kosztów wystawił pozwanemu (powodowi wzajemnemu) fakturę VAT nr (...) na kwotę 20.700,90 zł; fakturę nr (...) na kwotę 9.544,80 zł oraz fakturę nr (...) na kwotę 8.087,25 zł. Razem 38.332,95 zł.

Dowody: faktury VAT (k. 45-59); faktury VAT wystawione przez powoda na rzecz pozwanego (k. 69-71); dowody wpłaty (k. 300-315); zeznania świadka T. S. (1) (k. 504/2 transkrypcja zeznań).

Powód (pozwany wzajemny) sprzedawał produkty pozwanego (powoda wzajemnego) w okresie od 19.10.2011r. do 21.08.2013r. W okresie tym sprzedał 724 sztuk produktów o wartości 12.582,92 zł netto. W okresie od 14.09.2011r. do 31.03.2012r. sprzedał 620 sztuk na łączną kwotę 8.353,35 zł netto. W okresie od 1.04.2012r. do 21.08.2013r. sprzedał 104 sztuki na łączną kwotę 4.229,57 zł netto. Powód nie zwrócił pozwanemu 4.151 sztuk produktów.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 673).

Po przeprowadzeniu kampanii reklamowej przez powoda sprzedaż produktów pozwanego znacząco wzrosła. Przed rozpoczęciem kampanii sprzedano o produktów, w trakcie jej trwania 98 sztuk o wartości 3.334,53 zł, zaś po jej zakończeniu 522 sztuk o wartości 5.018,83 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 673).

Pismem z dnia 7 grudnia 2012r. powód (pozwany wzajemny) wezwał pozwanego (powoda wzajemnego) o zapłatę kwoty 38.332,95 zł.

Dowód: pismo z dnia 7.12.2012r. (k. 77-80).

Z dniem 31 grudnia 2012r. umowa zawarta przez strony uległa rozwiązaniu (okoliczność bezsporna).

Pismem z dnia 10 stycznia 2013r. pozwany (powód wzajemny) wezwał powoda (pozwanego wzajemnego) do zwrotu przekazanych mu filtrów lub do zwrotu ich wartości, ewentualnie do niezwłocznego uiszczenia zapłaty za ich sprzedaż. W odpowiedzi na powyższe powód (pozwany wzajemny) wezwał pozwanego (powoda wzajemnego) do protokolarnego przeprowadzenia inwentaryzacji produktów przekazanych mu w ramach zawartej umowy.

Dowody: pismo z dnia 10.01.2013r. (k. 87); pismo z dnia 12.02.2013r. (k. 91-92).

W dniu 25 lutego 2013r. sporządzono protokół odbioru produktów, w którym wskazano, że po sprawdzeniu stanów magazynowych powoda (pozwanego wzajemnego) stwierdzono, że ilość wszystkich produktów pozwanego (powoda

wzajemnego) znajdująca się w magazynie powoda odpowiada w pełni ilości niesprzedanych produktów przekazanych powodowi w ramach umowy

o współpracy. Integralną częścią protokołu miał być protokół inwentaryzacyjny, którego brak. Pismem z dnia 13 marca 2013r. pozwany (powód wzajemny) poinformował powoda (pozwanego wzajemnego), iż po dokonaniu inwentaryzacji w dniu 25 lutego 2013r. stwierdzono znaczne rozbieżności pomiędzy ilością wydanych powodowi towarów, a znajdujących się u powoda. Zwrócił się też o wyjaśnienie powyższych rozbieżności. Pozwany (powód wzajemny) stwierdził brak towarów na kwotę 81.902,56 zł. Po ostatecznej weryfikacji stanów magazynowych pozwany (powód wzajemny) wystosował do powoda (pozwanego wzajemnego) pismo z dnia 19 kwietnia 2013r. o liczbie brakujących produktów.

Dowody: protokół z dnia 25.02.2013r. (k. 94); opinia biegłego sądowego (k. 679); pismo z dnia 13.03.2013r. (k. 246); zestawienie niedoboru towarów (k. 247); pismo z dnia 19.04.2013r. wraz z zestawieniem (k. 248-281).

Pismem z dnia 23 kwietnia 2013r. pozwany (powód wzajemny) wezwał powoda (pozwanego wzajemnego) do zapłaty kwoty 81.902,56 zł.

Dowód: pismo z dnia 23.04.2013r. (k. 283).

Pozwany (powód wzajemny) przekazał do magazynu depozytowego powoda (pozwanego wzajemnego) 14.244 sztuk filtrów o wartości 270.870,90 zł netto (wartość towaru wg cen cennikowych po zastosowaniu upustu w wysokości 45%). Łącznie z magazynu rozchodowano 10.093 sztuk filtrów na wartość 188.659,24 zł netto (po upuście 45%). Do rozliczenia pozostało 4.151 sztuk produktów o wartości 82.212,56 zł.

Dowody: pisemna opinia biegłego sądowego (k. 666-667);

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o powołane powyżej dokumenty, które to nie były kwestionowane przez strony procesu, a ich wiarygodność nie została przez strony podważona.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka S. T. – pracownicy pozwanego (powoda głównego) w części, w której świadek przyznała, że strony łączyła umowa o współpracy, że powód przeprowadził kampanię reklamową, że rozliczenia stron za koszty kampanii strony miały ponosić po 50% oraz, że pozwany wiedział o kampanii i nie zgłaszał zastrzeżeń, za kampanię nie zapłacił z uwagi na trudną sytuację finansową. Zeznania świadka w tym zakresie zasługują na uwzględnienie. Świadek ten pracowała u pozwanego jako dyrektor działu marketingu i handlu w latach 2009-2012, a zatem posiadane przez nią informacje są „z pierwszej ręki”. Sąd nie podzielił zeznań świadka, iż sprzedaż produktów pozwanego w spornym okresie była niewielka. Zaprzecza temu dowód z opinii biegłego sądowego, który w sposób jednoznaczny wykazał, iż w ramach kampanii i po jej zakończeniu sprzedaż filtrów znacznie wzrosła.

Sąd uznał za prawdziwe zeznania świadków M. S. (1), T. S. (1), K. S., K. M., T. N. w zakresie przeprowadzenia kampanii reklamowej, jej formy i zakresu i stosownych rozliczeń dokonanych pomiędzy powodem, a podmiotami prowadzącymi działania reklamowe. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. S. w zakresie dotyczącym rzekomych kompensat. Zeznania świadka były chaotyczne, świadek nie pamiętał czy dokonano jakichkolwiek kompensat, powiedział że jakieś kompensaty były, ale bez podania szczegółów. Sąd nie podzielił także stanowiska świadka co do braku zwiększenia sprzedaży produktów pozwanego. Zeznania w tym zakresie były subiektywnym odczuciem świadka (dywagował jak rozumieć znaczący wzrost).

Sąd uznał za prawdziwe zeznania świadków B. M., M. L. (1) oraz R. M., którzy to zeznawali w głównej mierze na temat przeprowadzonej inwentaryzacji towaru znajdującego się u powoda, a nie rozliczonego. Zeznania te są spójne, wzajemnie się uzupełniają. Oceny prawidłowości dokonanej inwentaryzacji i sporządzenia protokołu odbioru towaru dokonano przez strony dokonał natomiast biegły sądowy w opinii pisemnej.

Zeznania świadka D. P. okazały się nieistotne. Świadek de facto nie miał wiedzy na temat uzgodnień stron co do przeprowadzanej kampanii reklamowej, wiedział, że taka kampania ma być. Nie posiadał wiedzy na temat rozliczeń stron, procedury odbioru towarów. Zdawkowe informacje pozyskiwał od swoich pracowników. Do sprawy nie wniosły nic istotnego także zeznania świadka J. R..

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. C., według której sprzedaż filtrów na skutek przeprowadzonej przez powoda kampanii była znikoma, a z pewnością nie wzrosła. Zeznania te stoją w sprzeczności z wyliczeniami wskazanymi przez biegłego sądowego w opinii pisemnej.

Sąd uznał sporządzoną w sprawie opinię za rzetelną, logiczną i spójną. Biegła w sposób zrozumiały udzieliła odpowiedzi na pytania postawione przez Sąd i skutecznie w opinii uzupełniającej odparła stawiane jej zarzuty, nie tylko te merytoryczne. Postawione zarzuty nie dały podstaw do podważenia wydanej w sprawie opinii. Biegła na rozprawie w dniu 28 maja 2015r. podtrzymała wydaną opinię. Wyjaśniła wątpliwości dotyczące dokumentu WZ (...), a to dlatego nie wzięła go pod uwagę. Wyjaśniła na podstawie jakich dokumentów dokonała wyliczeń i jakie dokumenty strony jej dostarczyły (k. 1087/2).

Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda o przesłuchanie świadka T. R., albowiem dowód ten był niemożliwy do przeprowadzenia.

Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda w zakresie dopuszczenia dowodu o zwrócenie się do (...) o przedłożenie listów przewozowych oraz dowód z uzupełniającego przesłuchania świadków: M. L., T. S., M. J. oraz M. S. oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki uznając w/w dowody za spóźnione, a ponadto nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu.

Na podstawie listów przewozowych czy zeznań świadków nie można bowiem ustalić ilości towaru przekazanego powodowi (pozwanemu wzajemnemu) gdyż takim dowodem są dokumenty księgowego – w szczególności przy tak dużej ilości towaru.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo główne zasługiwało na uwzględnienie w całości. Poza sporem było zawarcie przez strony w dniu 14 września 2011r. umowy współpracy handlowej, jej treść oraz wzajemne prawa i obowiązki stron. Spór skoncentrował się wokół zapisu § 9 pkt. 4 tejże umowy, w którym zastrzeżono, że w przypadku znaczącego zwiększenia sprzedaży produktów po przeprowadzeniu przez powoda działań marketingowych, o których został poinformowany pozwany, pozwany pokryje 50% rzeczywistych kosztów działań marketingowych poniesionych przez powoda po przedłożeniu stosownych rachunków. Przez znaczący wzrost sprzedaży przyjęto zwiększenie sprzedaży produktów o 30% w stosunku do okresu poprzedzającego przeprowadzenie działań marketingowych. Powód wywodził, iż na skutek przeprowadzonej przez niego kampanii reklamowej sprzedaż filtrów znacząco wzrosła przez co ma prawo żądać od pozwanego połowy poniesionych kosztów kampanii. Według pozwanego sprzedaż nie wzrosła znacząco, a dokonane przez powoda kompensaty winny prowadzić do umorzenia wzajemnych zobowiązań.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że powód przeprowadził na szeroką skalę kampanię reklamową produktów pozwanego. Przedłożone przez powoda dokumenty (k. 32-44) oraz zeznania świadków S. T. (k. 467/2-469); M. S. (1) (k. 469/2); T. S. (1) (k. 470/2); K. S. (transkrypcja zeznań k. 511) oraz M. L. (1) (k. 564) potwierdziły, iż w ramach kampanii podjęto działania w zakresie min. reklamy na autobusach jeżdżących w S., linków reklamowych, reklamy w radiu na terenie województwa (...), bilbordów, strony internetowej, e-sklep, montażu pylona S., reklamy na dwóch samochodach dostawczych, reklamy na dwóch samochodach osobowych, umieszczenie loga pozwanego na tyłach starych naczep samochodowych. Nadto powód przedkładając dokumenty w postaci faktur VAT (k. 45-59) udowodnił poniesione koszty na przeprowadzone działania reklamowe. Zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdził także, że powód koszty te uiszczył na rzecz podmiotów trzecich, którym zlecał wykonanie poszczególnych działań marketingowych. Co więcej z zeznań świadka S. T., M. S. (1) oraz T. S. (1) wynika

w sposób zgodny, iż pozwany wiedział o prowadzonej kampanii, akceptował ją, że S. T. otrzymywała faktury VAT od powoda za prowadzoną kampanię i pozwany godził się na partycypację w kosztach.

Po drugie powód wykazał, że na skutek przeprowadzonej kampanii reklamowej wzrosła sprzedaż produktów pozwanego. Istotnym okazał się tutaj dowód z opinii biegłej sądowej, która ustaliła, iż powód sprzedawał produkty pozwanego w okresie od 19.10.2011r. do 21.08.2013r. W okresie tym sprzedał 724 sztuk produktów o wartości 12.582,92 zł netto. W okresie od 14.09.2011r. do 31.03.2012r. sprzedał 620 sztuk na łączną kwotę 8.353,35 zł netto. W okresie od 1.04.2012r. do 21.08.2013r. sprzedał 104 sztuki na łączną kwotę 4.229,57 zł netto. Biegła ustaliła także, że przed rozpoczęciem kampanii sprzedano o produktów, w trakcie jej trwania 98 sztuk o wartości 3.334,53 zł, zaś po jej zakończeniu 522 sztuk o wartości 5.018,83 zł. Według Sądu Okręgowego, z uwagi na charakter oferowanych produktów, ich ceny, można przyjąć, iż wzrost sprzedaży był znaczący. Produkty oferowane przez pozwanego tj. filtry paliwa są produktami wysokiej jakości, produktami drogimi, mającymi ograniczony krąg adresatów. To nie są produkty powszechnie dostępne na rynku, kupowane masowo. Zarzut pozwanego, iż wzrost sprzedaży nie był znaczący nie zasługiwał zatem na uwzględnienie.

Pozwany nie wykazał także (art. 6 kc) skuteczności dokonanych przez powoda kompensat, złożonych w oświadczeniach z dnia 29 lutego 2012r. (k.

123) oraz z dnia 4 czerwca 2012r. (k. 122). Po pierwsze powód nie poparł dokonanych potrąceń i tym samym podtrzymał powództwo co do kwot wymienionych w w/w oświadczeniach. W tym miejscu warto podkreślić, że oświadczenie o potrąceniu nie może stanowić samo w sobie źródła kreacji wierzytelności, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści zaoferowanych dowodów. Zgłaszający zarzut potrącenia w procesie ma obowiązek określić swoją wierzytelność, wykazać jej istnienie i w kategorięczny sposób wykazać wolę potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanej wierzytelności (tak wyrok SA w Białymstoku z dnia 19.02.2015r., I ACa 804/14). Po drugie z przedłożonych oświadczeń o potrąceniu nie wynika czy osoba, która dokumenty te podpisała była upoważniona do składania w imieniu powodowej spółki przedmiotowych oświadczeń. Dokumenty te nie mogą zatem stanowić dowodu na skuteczność dokonanego potrącenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd, na podstawie art. 734 § 1 kc, art. 735 § 1 kc w zw. z art. 750 kc oraz art. 481 § 1 i 2 kc uwzględnił powództwo i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 36.010,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot wyszczególnionych w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł po myśli art. 98 § 1 i 3 kpc, art. 108 § 1 kpc oraz § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490 t. j.). Na zasądzoną kwotę składają się poniesione przez powoda koszty sądowe, a to: opłata sądowa od pozwu w wysokości 1.801 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł oraz koszty stawienia świadków w wysokości 142 zł oraz 108 zł. Razem 4.468 zł.

Przechodząc do oceny zasadności wytoczonego przez pozwanego powództwa wzajemnego, należy wskazać, że powództwo to zasługiwało na uwzględnienie w części.

Pozwany (powód wzajemny) w pozwie wzajemnym domagał się zasądzenia od powoda (pozwanego wzajemnego) kwoty 84.870,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2013r. do dnia zapłaty tytułem wartości niezwróconego towaru.

Z punktu widzenia niniejszego powództwa najistotniejszym dowodem pozwalającym na rozstrzygnięcie tegoż sporu, okazał się dowód z opinii biegłej sądowej. Biegła została zobowiązana do ustalenia ilości i wartości produktów niezwróconych pozwanemu (powodowi wzajemnemu) przez powoda (pozwanego wzajemnego). Biegła w sposób jednoznaczny wyliczyła, że powód (pozwany wzajemny) nie rozliczył się z pozwanym (powodem wzajemnym) tj. nie zwrócił mu 4.151 sztuk produktów o łącznej wartości 82.212,56 zł (k. 667). Biegła w sporządzonej opinii, a następnie ustnie do protokołu rozprawy wyjaśniła w oparciu o jakie dokumenty opinię opracowała. Podkreśliła, że opracowała opinię w oparciu o dokumenty dostarczone przez strony.

Wskazała, że podstawowymi dokumentami źródłowymi dotyczącymi wydania towaru do magazynu depozytowego powoda (pozwanego wzajemnego) i ustalenia ilości i wartości przekazanego tam towaru były dokumenty przesunięcia magazynowego MMW wystawione przez pozwanego (powoda wzajemnego). Podstawowymi dokumentami źródłowymi dokumentującymi zmniejszenie stanu magazynu depozytowego były z kolei dokumenty wydania z magazynu WZ wystawione przez powoda (pozwanego wzajemnego) w związku ze zwrotem towaru do pozwanego (powoda wzajemnego) oraz faktury sprzedaży wystawione przez pozwanego (powoda wzajemnego) w związku z dokonaną transakcją sprzedaży z magazynu depozytowego. W celu rozliczenia magazynu depozytowego w D. biegła wykonała zestawienia ilościowo-wartościowego wszystkich towarów wyspecyfikowanych w dokumentach MMW wystawionych przez pozwanego (powoda wzajemnego); zestawienia ilościowo-wartościowego wszystkich towarów zwróconych z magazynu depozytowego wg dokumentów WZ wystawionych przez powoda (pozwanego wzajemnego) oraz towarów sprzedanych z magazynu w D. wg faktur sprzedaży VAT wystawionych przez pozwanego (powoda wzajemnego) oraz rozliczenia ilościowo-wartościowego uzyskanych wyników z przychodów towarów i ich rozchodów. Na tej podstawie biegła wyliczyła wynik rozliczenia magazynu określający ilość i wartość towaru, który nie został rozliczony przez strony (który powinien zostać zwrócony lub zapłacony). W opinii uzupełniającej wyjaśniła, że jej zadaniem nie była weryfikacja dokumentów WZ ze spisem, lecz wykonanie konkretnych obliczeń. Zdaniem biegłej taka weryfikacja nie miała znaczenia, albowiem powód zlekceważył dokumenty MMW wystawione przez pozwanego, a pozwany zlekceważył dokumenty WZ wystawione przez powoda. Biegła odpierając zarzuty powoda na rozprawie w dniu 28 maja 2015r. wyjaśniła, że nie opierała się na wydrukach komputerowych stron zawierających zestawienia magazynowe, albowiem opierała się na dokumentach źródłowych, które są dokumentami podstawowymi według przepisów o rachunkowości. Z wydruków komputerowych korzysta się w razie braku dokumentów źródłowych. Biegła wyjaśniła dlaczego nie wzięła pod uwagę dokumentu WZ nr (...) i dlaczego uznała go za dokument nierzetelny (wg tego dokumentu w ocenie powoda różnica nierozliczonego towaru jest znacznie mniejsza aniżeli przyjęła biegła). Biegła negatywnie wyraziła się na temat przeprowadzonej u powoda (pozwanego wzajemnego) inwentaryzacji i treści sporządzonego protokołu. Sąd podziela w całości opinię biegłej, co do tego, że dokument WZ nr (...) nie może być uwzględniony do rozliczeń stron gdyż zawiera błędną pozycję o wartości za sztukę po 1 zł, a nawet jedna pozycja o wartości 0zł (zeznania biegłej k. 1086) .

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia biegłej sądowej i uznał, iż wartość nierozliczonego towaru wyniosła 82.212,56 zł i kwota ta podlegała zasądzeniu od powoda (pozwanego wzajemnego) na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) na podstawie art. 535 kc oraz art. 481 kc (odsetki). Konsekwencją uwzględnienia powództwa wzajemnego w części (pozwany czyli powód wzajemny żądał zasądzenia kwoty 84. 870,34 zł) było oddalenie powództwa w pozostałym zakresie.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje uzasadnienie w art. 100 kpc oraz § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490 t. j.). Pozwany (powód wzajemny) wygrał proces w 96,86%, powód (pozwany wzajemny) w 3,14%. Pozwany (powód wzajemny) poniósł koszty w wysokości 7.845 zł (opłata sądowa od pozwu w wysokości 4.245 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł). Powód (pozwany wzajemny) poniósł koszty w wysokości 10.968,94 zł (koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł oraz 7.368,24 zł tytułem wynagrodzenia biegłej M. L.). Łącznie strony poniosły koszty w wysokości 18.813,94 zł. Pozwany (powód wzajemny) powinien ponieść koszty w wysokości 590,75 zł (18.813,94 zł x 3,14%). Skoro poniósł koszty w wysokości 7.845 zł, różnicę należało zasądzić na jego korzyść tj. 7.254,24 zł (7.845 zł – 590,75 zł).